

НОВОСТИ понедељак 18. фебруар 1991.

СА ПИЈАНИСТКИЊОМ НАДОМ КОЛУНЦИЈОМ У ЊУЈОРКУ, ПОСЛЕ ВЕОМА УСПЕЛОГ КОНЦЕРТА

Распевани тонови

(Од специјалног извештача „Новости“)

НАЈЗАД пуна сагласност у стакленој палати Уједињених нација у Њујорку: препуна дворана, која носи име трагично настрадалог генералног секретара Дага Камаршелда, овацијама је означила крај двосатног клавирског концерта наше уметнице Наде Колунције, која је бравурозно тумачила свој специјалитет — музику 20. века.

Да би овај југотријумф био потпун нека буде регистровано и то како је ова, иначе, изабрана

публика, здушно аплаузом наградилa и двојицу присутних београдских композитора Вука Кулсновића и Милоша Раичковића чија је дела, уз остало, диркама оживела Нада Колунција.

Окружена љубитељима клавира из Њујорка, са букетом ружа у рукама, наша пијанисткиња је за „Новости“ одговорила на нека питања:

Како сте се као уметник осећали у кући светске политике?

— Много боље него као читалац извештаја из Уједињених нација, поготово откада је избио рат у Заливу. Штета што овакве аплаузе не добијају и политичари.

Пре Њујорка имали сте концерт у Торонту. Можете ли упоредити канадску и овдашњу њујоршку музичку атмосферу?

— Нема битне разлике. И тамо и овде европски уметници су на високој цени, а организатори веома опрезни када уручују позиве за гостовања. То наравно годи, али и веома обавезује.

Једно питање за вас, као професора на београдској Музичкој академији — какве су шансе талентима да достигну звезде овде, а какве у нас?

— Има битне разлике! У нашој средини само изузетно даровити могу да рачунају на успех, а овде могу и „обични“ таленти с обзиром на изузетно јак утицај менаџера, којих ми на жалост немамо. Али, без обзира на то наша музичка уметност има висок рејтинг у свету.

У очекивању њујоршке да цитирамо једном речју канадску критику која потврђује речи наше пијанисткиње „из клавира Наде Колунције допиру зачуђујуће распевани тонови што је чини изузетном уметницом...“

Бора КОМАД